

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

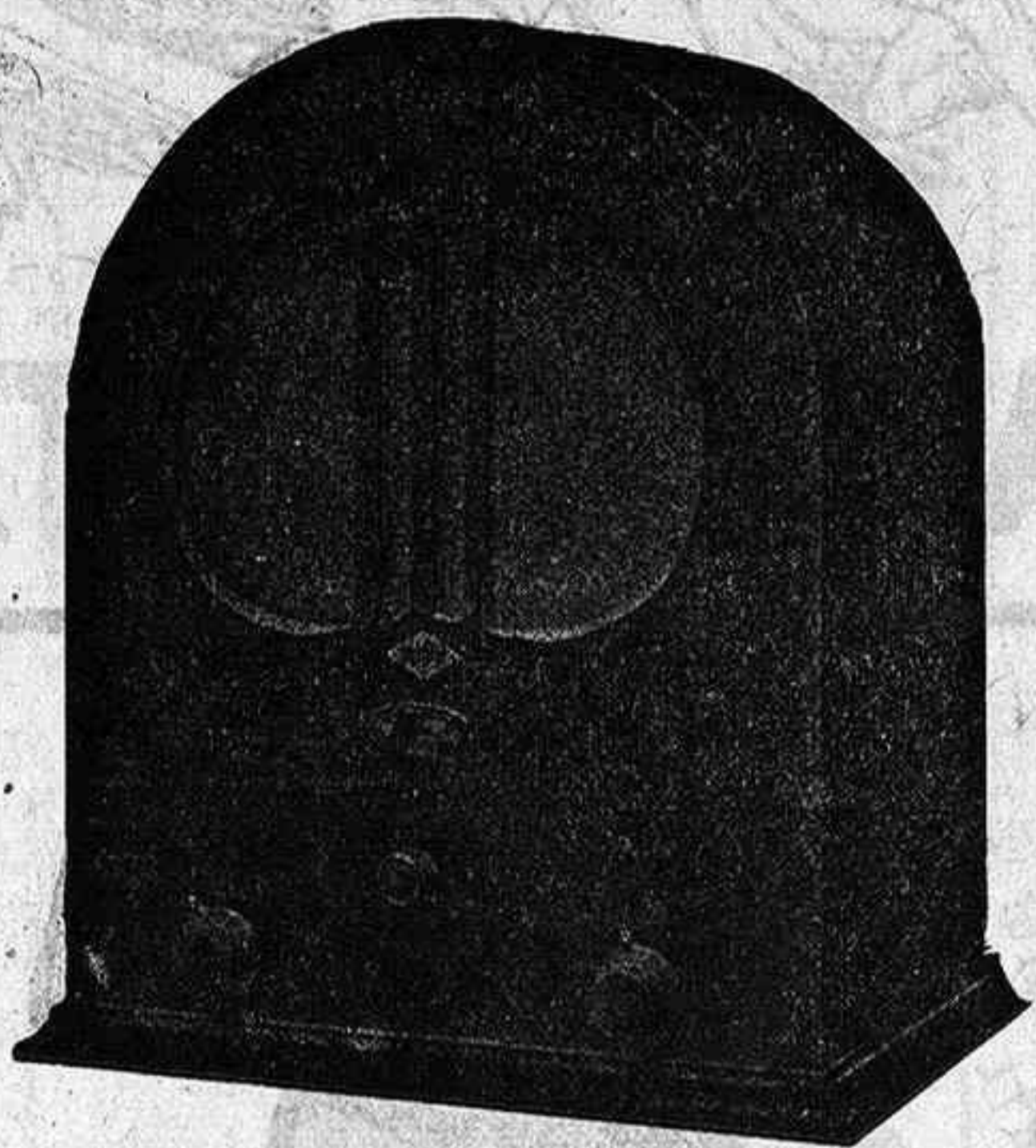
La rifada madrilenya

Bon cop de falç!
Defensors de la terra.

Bon cop de mall!
Defensors del treball!!!

Receptor RADIO CLIMO

enxufable al corrent, sense antena

Ramon Climent

Consell de Cent, 266 :: Telèfon 23058

PREU: 400 PESSETES

VIES URINÀRIES
Impureses de la sang - Debilitat nerviosa
Fron sortir inútilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorràgia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc. de l'home, i *ovulitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els Catxets del Doctor Soivre. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-

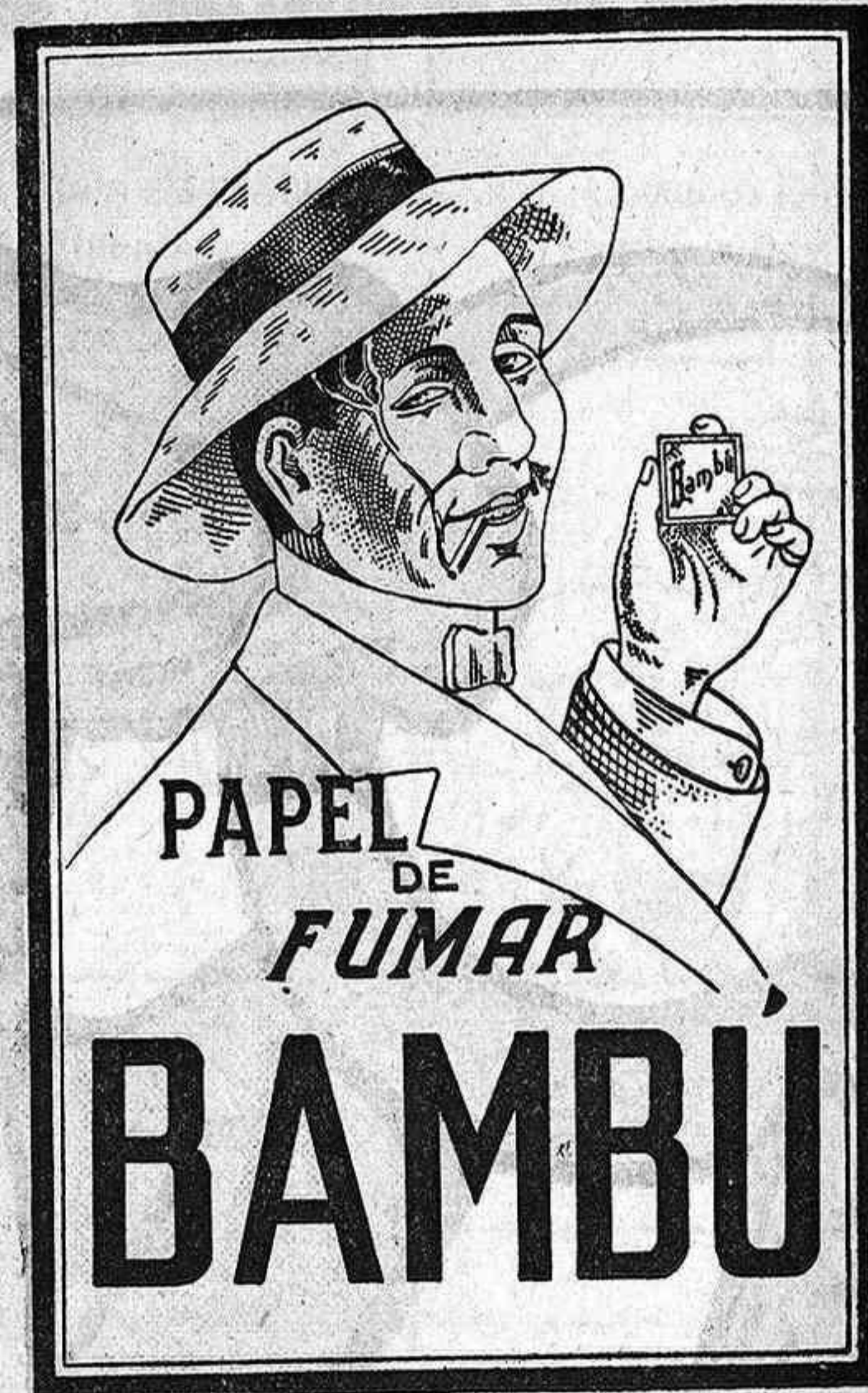
siten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sífilis* (avari), *eccemes*, *herpes*, *ulceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Pindoles depuratives del Dr. Soivre*, que són la medicació depurativa i cal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Gragees potenciats del Dr. Soivre*. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sòkatarq, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentortollament, tractament i guariment de les dites malalties.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

"Round" a favor del pessimiste

VUI el pessimista amic tenia una alegria immensa. L'Estatut havia trobat una dificultat considerable. Aquest catalanista autèntic estava avui més content que si haguessin aprovat l'Estatut. Hi ha gent d'aquesta mena. Són molt catalanistes, molt estatutistes, molt d'això, molt de lo altre, però quan veuen que l'Estatut té una dificultat i que sem-

bla que pot ésser perdut, en tenen una viva satisfacció:

El Pessimista.—Ho veu, home, ho veu? Ja hi ha una dificultat. Ja han tingut que suspendre la discussió parlamentària. On són tots aquells òptimistes? Aquella comprensió? Allò de la "conllevància", etc., etc.?

L'Optimiste.—Home, a vostè veig que li dona una gran satisfacció aquesta dificultat.

El P.—Home, no és que me'n alegri, però és que em ve a donar la raó. Estic rient fa molt de temps cada cop que sento que hi ha comprensió, que tindrem Estatut, que l'esperit del poble ha canviat, etc., etc... Bé sé jo que en la qüestió de Catalunya sempre hi ha hagut gent que ha dit que està disposada a resoldre-la, però mai, mai, entengui-ho bé, com vol Catalunya, sinó com volen ells. Es a dir, que és una comprensió ben singular. S'ha de resoldre, però no com demana Catalunya, sinó com demanen els altres sense comprendre que les solucions que ens donin des de fora, no són mai solucions.

L'O.—Però, ¿vostè es creia que jo he dit mai que la comprensió hagi de salvar la solució del problema? Jo no he parlat mai de comprensió. He parlat de necessitat. El Parlament actual viurà mentre resolgui els problemes que li plantegen l'actualitat o la continuïtat revolucionària o evolucionista. El dia que el Parlament topi amb una llei de la que no en pugui sortir, el Parlament, fatalment, ha de disoldre's perquè en vingui un altre. En aquest cas no es tracta pas d'una qüestió de Govern, sinó d'una qüestió de Parlament. Bé sabia jo que en passar de l'abstracció històrica i literària a la concreció materialista, l'Estatut havia de trobar dificultats. Encara n'ha de trobar més. Si fos aquesta sola!, em donaria per ben content i satisfet. Però encara ha de trobar grans dificultats en la qüestió de l'ordre públic, de l'ensenyament, de la Hisenda. I en cada cas també semblarà que el món s'ensorra i que no hi ha Estatut.

El P.—Com que a la fi no n'hi haurà...

L'O.—Veu, per aquest camí ja no marxo. Hi haurà

Estatut. Més aviat del que la gent es pensa. Hi haurà Estatut, mal que pesi als excèptics com vostè.

El P.—Però, ¿com?

L'O.—Havent-n'hi. Estigui tranquil.

El P.—Sí, però ens donaran un Estatut minso, que potser hauríem de rebutjar per pròpia dignitat.

L'O.—D'això ja tindrà cura el Parlament de que no sigui així. A més, no està gens bé que parli vostè de que ens donaran. Donar-nos, no ens donen res. Hi ha un tracte i no res més. Bé prou sé que les dificultats són nombroses, que hi ha una campanya terrible contra tot el que ve de Catalunya, i que això està ofegant fins i tot l'anició catalana per l'Estatut, però mai no hi ha hagut res que representi un veritable canvi, una evident transformació que hagi estat assolit fàcilment. El mateix que l'Estatut, com la reforma agrària, com la llei de separació de l'Església de l'Estat, com les reformes militars, han costat batalles definitives i han de costar-ne més. Precisament perquè liquiden un passat, perquè fereixen interessos materials i morals és perquè la gent s'oposa sistemàticament a tota reforma. Però si la revolució va estar feta per a realitzar aquestes reformes, la revolució defraudaria els que la dugueren, i si els que la dugueren la deixaven caure i se'n desillusionaven, ¿vol dir-me qui la sostindria? Perquè no seria pas l'Abili Calderón, "el" Royo Villanova, "el" Gómez Rojí i d'altres que lluitaren contra d'ella, i quan un moviment perd els suportos més vius, aquest moviment perd l'estabilitat i cau. Es per això perquè sóc optimista, perquè crec que tant el Govern com el Parlament se'n dona compte.

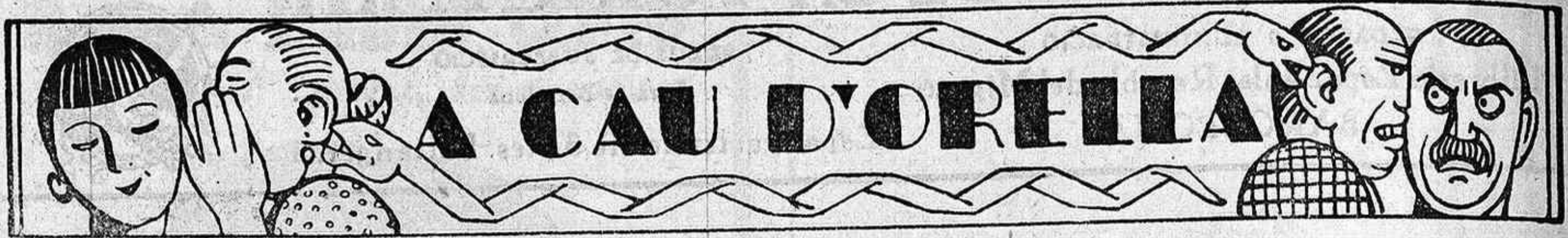
El P.—Bé, però les esmenes que han estat presentades són de dos radicals, i no es pot pas dir que el partit radical sigui contrarrevolucionari.

L'O.—Evidentment. El partit radical és un partit republicà, i no es pot judicar l'obra del partit radical com la dels partits enemics de la República. Es just. Però també hem de creure que el partit radical, en definitiva, comprendrà, en el moment oportú, la conveniència de la República. Es natural que hi hagi gent que tingui por que el castellà—tant l'home com la llengua—pateixi en la nova gestió organitzadora de Catalunya, i vulguin defensar un patrimoni material i espiritual que els hi és car. Es natural, lògic i comprensiu. Ara bé; cal cercar la fórmula que doni la justa convivència d'ambdós interessos. I en trobar-se el cap del partit radical, senyor Lerroux, és fàcil al convenciment. Per ésser adversaris de temps, no es pot pas negar que el senyor Lerroux, fins ara, ha mantingut una acció correctíssima.

El P.—Sí, bé; però amb esperances, il·lusions i vaguesats estem passant els dies...

L'O.—¿Què vol que li digui? ¿Que l'Estatut té un entrebanc? Sí, home, sí; el té. I gros. Però no impossible de saltar-lo. Quina poca confiança té vostè, no en el Parlament, en Catalunya, quan temps que una dificultat d'aquesta naturalesa pot fer perillar l'esdevenidor d'un poble tan ferm i categòric com el nostre, que ha passat per la prova més tràgica de la dictadura.

FRANCESC MADRID

El "caudillo" ja no és el "caudillo"

No és cap secret per a ningú el des-
acord entre Lerroix i els seus llocti-
nents en la qüestió catalana. L'esmena
de Martí Esteve, ell fou l'únic radi-
cal que la votà. Els altres, en aquesta
qüestió prefereixen seguir les inspira-
cions del Milianu.

Hom diu que Lerroix deixa fer bo-
nament, sense inmutar-se. Però de ve-
gades sembla que li entra una gran
melangia i sospira tot enyorant el seu
fuet d'autòcrata:

—Es coneix que em faig vell.

I a propòsit de Lerroix

Hom atribueix a Lerroix aquestes
declaracions que haurien estat fetes.
en tot cas, en moments de sinceritat
ben pessimista:

—Si no aprofitem l'Estatut tal com
el volen els catalans, què passarà?

Que caurà el govern; que és fàcil que
sigui jo qui se n'encarregui de for-
mar-ne de nou. Aleshores, és clar, les
Corts seran disoltes, es convocaran
noves eleccions. Els catalanistes treu-
ran novament majoria, i aleshores, què
farem? Es que podrem governar no
ja sense Catalunya, sinó contra Cata-
lunya?

Galanteria

—¿I per què us entossudiu tant a
quedar-vos definitivament amb la va-
ra?—li era preguntat un dia a Casa-
novas.

—Veureu—respongué el nostre Ma-
rat—, és que això d'ésser alcalde ves-
teix molt. Ara, a desgrat que un no té
mal tipus, sempre li costa una mica
d'aconseguir una noia. Un es cansa
d'haver de regalar constantment abrics
de "pefit gris". En canvi, si fos alca-
de, estic segur que amb el prestigi de

la vara en tindria prou per fer con-
questes.

Tothom serveix per alguna cosa

La terrassa d'un cafè de la Plaça
de Catalunya. Parlen un ex-governador
i un escriptor. Parlen de política,
com és de suposar. Parlen de l'Estadut.

I en parlar de l'Estatut, natural-
ment, sona un nom: Carrasco Formi-
guera.

—Doncs miri que Royo Villanova!
—Royo i Carrasco! Jo, si els rifa-
ven, no me'n quedaria pas cap nú-
mero.

—Quin tronc!—diu l'ex-governador.

—La llàstima és que hom no sàpiga
aprofitar la gent. Carrasco i Royo,
que al Parlament hi fan un mal paper,
que només serveixen de destorb, en
canvi, junyits a una arada serien d'una
innegable utilitat.

El mateix retrat

Una actriu del teatre castellà és
qui, tal vegada, ha sentit més la cai-
guda de la monarquia. Ha passat més
d'un any i encara enyor el bell par-
lar i el bell fer d'aquell rei de copes al
qual els catalans deien "cametes".

Per a no enganyar-se tant l'actriu
ha tornat a actuar. I a tot arreu on va
l'acompanyen els fills. Els fills li re-
corden el pare i el servei els dona el
tractament d'altesa.

Un dia foren presentats a un es-
criptor català, que escriu també en cas-
tellà i ha tingut grans èxits al teatre.

L'actriu, la mare, mostrant els in-
fants—i mai com ara és tan just i
propi aquesta paraula d'infants—a l'es-
criptor li deia, orgullosa:

—No troba que s'assemblen a Ell?
No troba que són el mateix retrat del
seu pare!

I l'escriptor, que és un xic irreve-
rent, digué:

—En efecte... ja deia que em sem-
blava haver vist abans aquestes cria-
tures... I es que les havia vist a les
pessetes!

En Casanovas es fa dir la "buenaventura"

—Tens molta mala sort; tú, no arribaràs mai a
ésser alcalde de debò.

CAPRICIS I PARADOXES

UN ESTATUT PARTICULAR

Aneu allí on vulgueu i no sentireu a parlar, sinó de l'Estatut. S'aprovarà? No s'aprovarà? Tots els llavis expressen aquest dubte que fa arrufar tantes celles i que té tants de cors encongrixats. L'altre dia, però, vaig sentir una resposta confortadora i decidida a aquests dubtes, una resposta que em va semblar exemplar. Era d'un home encara jove, de rostre bru i de perfil enèrgic:

—A mi—deia—gairebé m'és igual que ens el donin com no l'Estatut. Han retallat tant, que ja no em podrà satisfer. Per a mi, allò de la concòrdia que vaig sentir generosament dintre el meu cor durant els primers dies de la proclamació de la República, ja és impossible. Espanya és Espanya i jo sóc jo. Vull dir amb això que ni he fet un estatut per el meu ús particular. Així mentre sóc a Catalunya no parlo amb els castellans com no sigui un passavolant, sinó en català: si els convé m'entenen, i sinó pitjor per a ells: perden un amic que els podria ésser útil. Si tothom ho fes com jo, no trigarien gaire a parlar-lo tots correctament i a trobar la una llengua molt enfònica.

“A casa, ho escrivim tot en català. Tinc diversos dependents i alguns criats castellans i és en català que m'hi entenc. Durant aquella temporada que els negocis anaven tan malament i que els castellans varen deixar de comprar productes catalans o de pagar-los amb l'excusa del patriotisme, a mi em van ésser retirades algunes comandes. Vaig fer avinent als meus dependents castellans que em veuria obligat de reduir el negoci i, per tant, d'acomiar-los. Ells se les varen arreglar perquè les comandes de les cases de Madrid, de Sevilla i de Saragossa tornessin a ploure a casa meua, amb més intensitat que mai.

“D'ençà que amb la dictadura s'intensificà la persecució contra el nostre idioma—persecució que els socialistes espanyols i els radicals volen perpetuar—, que no he posat els peus en cap teatre castellà obert a Barcelona. El teatre català i el cinema em diverteixen molt més. No he deixat de llegir llibres castellans, encara que de moment vaig pensar de fer-ho, car no vull renunciar a l'avantatge que em dona el conèixer un idioma, i és d'al-

tra banda sempre convenient de saber com pensen de nosaltres els nostres veïns. Altrament he intensificat molt la meua cultura en anglès i en francès, i he vist com els meus horitzons s'examplaven, no solament en qüestions tècniques, sinó en obres d'entreteniment, de cultura general i de poesia... He pogut convèncer-me del que ja sospitava: que des d'un punt de vista cultural, no és pas l'espanyol l'idioma que més ens convé aprendre als catalans.

“Com veieu, doncs—acabà aquest home decidit i admirable—, joestic ja molt més enllà de l'Estatut que puguin donar-nos. I si tothom actués com jo actuo, a casa seva, al carrer, a les corporacions, l'Estatut que potser ara ens donaran ja no el necessitariem per a res. En realitat, als catalans l'únic que ens manca és una mica de decisió i de coratge. Però facin ells el que facin, l'esdevenidor és nostre, car som alhora els més rics i els més idealistes.

DOMÈNEC GUANSÉ

HEM TINGUT UN DESENGANY MÉS

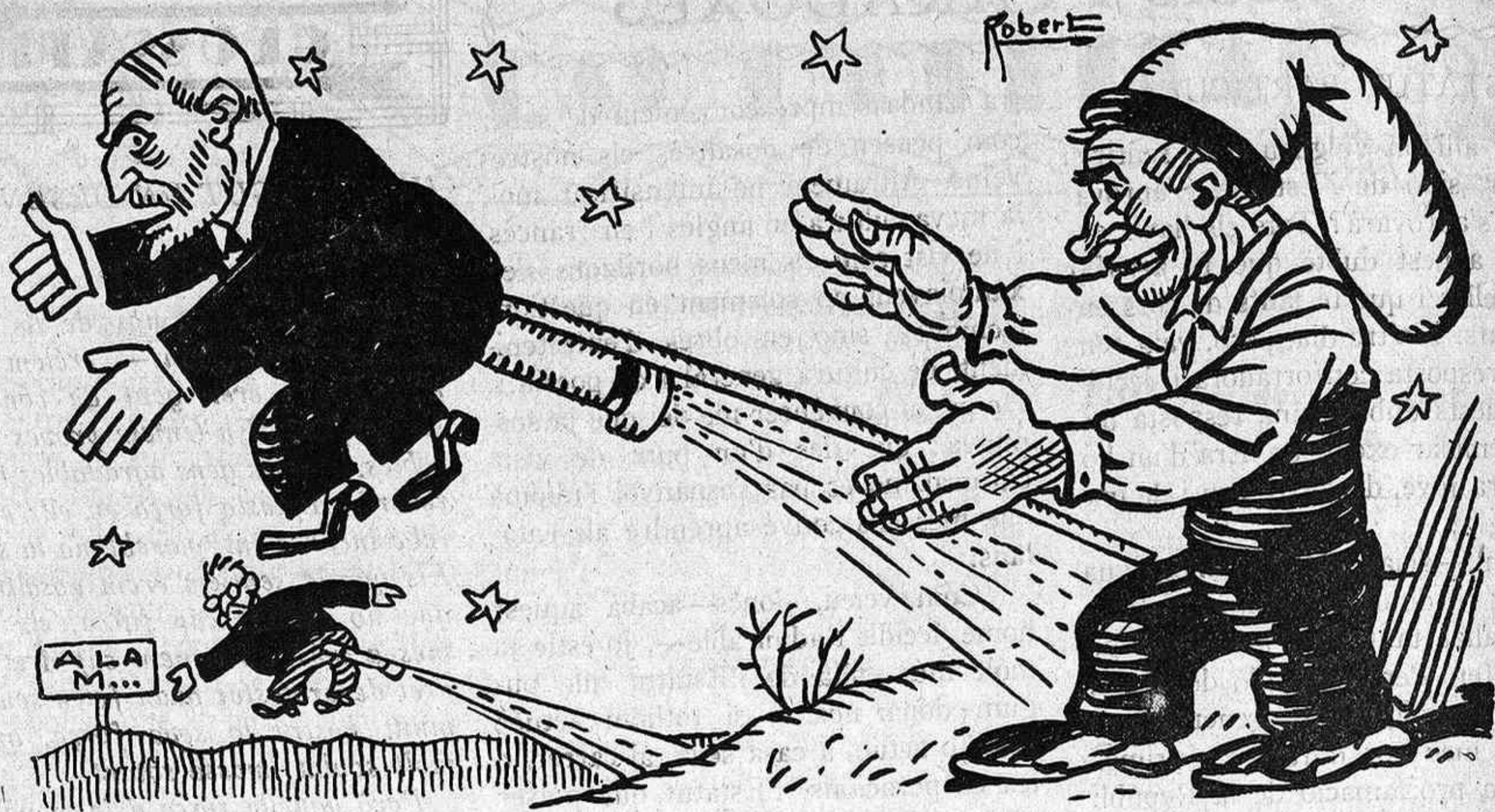
Nosaltres, en temps de la monarquia—que no tornin!— creïem que els monarquics eren gent de constitució sana i forta. En teníem proves tots els febles. Proves gens agradables ni en el record. Aquesta força en ells era gairebé inconscient, gairebé no la sentien. Els que la sentíem érem nosaltres, els que no teníem cap força, els que, a més a més, no teníem cap dret: ni el dret de protestar quan feien sentir damunt nostre la seva força, que era molt sovint, massa sovint.

Però aquella força dels monarquics, que semblava invencible, ara ha estat vençuda. L'ha vençut la República, a pesar del seu to extremadament pacífic. Es veu que això dels canvis de règim és, com els canvis de clima, una cosa que no prova a tothom.

Els monarquics no són tan forts com

La Patum a l'Exposició, que ha sigut «la risa» de tothom.

Els coets d'aquest any

—Desitjariem que anessiu a esclatar lluny!

creïem. Ens enganyaven i s'enganyaven. Són febles, són delicats, estan empeltats de flor d'estufa.

Per ells, que creïen de bona fe en la seva fortitud, la sorpresa deu haver estat ben dolorosa. Si no fossin tan bandarres, gairebé ens farien llàstima. Què en deuen estar, a hores d'ara, d'avergonyits! Què en deuen estar de tristos!

El fet és que quan a un monàrquic li diuen que ha d'anar a la presó o ha d'anar a l'exili, immediatament es senten malalts. I sempre surt un metge que corrobora la malaltia, per a demostrar que la salut del monàrquic és incompatible amb la presó o l'exili.

Ja comprenem que a ningú no li ha de fer gràcia que l'enviïn a passar una temporadeta a la presó o a l'exili. I comprenem també que ells, els monàrquics, pobres!, no hi estaven acostumats a la presó i a l'exili (1). Però comprenem també que quan s'envia a tals llocs el delinqüent, no es fa pensant precisament en la seva salut.

I val la pena que s'hi acostumin, perquè ara comencen. I encara que no hi tinguin pràctica han de dissimular la seva feblesa. Perquè, vaja! Ja són massa ganàpies!

VIRAI

(1) Els que hi estàvem acostumats érem nosaltres, els republicans.

Balanç o liquidació?

Gràcies a l'intellectualisme dels nostres autors teatrals, aquest any, com els altres, no hem vist ni una obra que s'evadi del cercle d'incongruència i de carrincloneria en que està agonitzant el teatre català.

Gràcies a aquests autors, que per fortuna es poden comptar amb els dits de la mà, la temporada teatral d'enguany ha estat una còpia exacta de la de l'any passat.

Com de consuetud hem vist comèdies burgeses—les comèdies a Catalunya sempre són burgeses—, comèdies sense suc ni bruc, comèdies d'aquell autor subtil que de tan subtil no se' veu per enlloc, poemes semipoètics, l'autor dels quals, com En Roure, no farà altre teatre mentre el públic—el mateix públic que ell atrofia—no n'hi demani d'altre, i dues novetats. Sí, senyors! Dues novetats. Un vodevil sonor—sonor i expressiu, sobretot en el gest— i una comèdia. Una comèdia les rialles de la qual estan cronometritzades.

Aquest ha estat el balanç de la temporada teatral d'enguany. Balanç vergonyós, vergonyós sense cap mena de palliatiu.

Sortosament, a Catalunya resten altres autors—inèdits la majoria d'ells— que el dia de demà donaran un tomb a aquesta desferra cursi i rovellada amb

que es podreix el nostre teatre. Fins aquest dia, però, caldrà esperar encara. Caldrà esperar que els monopolitzadors d'avui enrugin amb la llur intel·ligència el nostre mal apuntalat teatre de barriada; caldrà esperar que el públic, sobretot el públic que va al cinema, se'ls tregui del davant amb un gest de cultura, de dignitat.

Mentrestant, deixem-los que teoritzin des de llurs periòdics; que facin els erudits, els suficients; deixem-los que estrenin aquestes incongruències que ells anomenen comèdies, poemes, vodevils. Deixem-los que acabin d'expressar l'esponja, puix que, malgrat tot, no caldrà esperar gaire.

Enguany un teatre ha tingut de tancar les portes per manca de liquidacions, i l'altre, revifat per una subvenció, torna a decandir-se. Causes? Nosaltres creïem haver-les exposat. Millor dit, el públic ha estat el qui les ha descobert i el qui, a fi de comptes, liquidarà amb aquest estol de comerciants que no poden, o no saben, millorar llurs productes.

Quan a tot arreu d'Europa el teatre té un sentit de modernitat i de noblesa, a Catalunya fa la mateixa pudor de sempre. Aquella pudor pròpia de les sales en les quals l'aire no es renova.

Costa d'identificar que siguin els mateixos autors que ens serveixen aquestes cursileries els que fan bravates de snobisme. Nosaltres creïem, pe-

rò, que aquesta contradicció és filla de la impotència, de la manca de forces. Altrament llurs obres són una befa i un escarni a la Catalunya que tant fan anar en doina.

V. FORCADA OBIOLS

FITXES

MIGDIA D'ESTIU. Hem pogut sentir ja la nota característica d'un migdia d'estiu: una calor com de flassada molt ai damunt, molt!

Erem a les voreres del Llobregat. L'aigua del riu passava un xic cansada, llamurnant.

I el silenci dormia, gronxat per l'ombra prima d'uns àlbers.

PARAULES QUE ES RECORDEN. Són d'Angel Ossorio i Gallardo. Les trobem apuntades en un recó de paper, posat entre els papers.

Les paraules foren paraules d'oposició. Es diuen coses tan belles quan s'acaba el que ha d'ésser al que és!

"Les polítiques noves han de menar vers un ressorgiment de les consciències. Cal que siguem uns fidels devots de la veritat, de la llibertat, del dret". Veritat! Llibertat! Dret! Ressorgiment de les consciències!

Paraules gràvides de contingut! Paraules buides quan han de marcar el seu domini damunt del fet.

Gairebé sempre ho veureu i és un espectacle: el gran espectacle del polític que us ha dit mots brillants de brújula i que és rebregat per l'esdeveniment. Les grans paraules de les invocacions d'anir, aleshores, li rellisquen com si fossin estovades amb sabomoll, li bateguen damunt del cap com persiana en dia de ventada, li salten a les mans com gotes de mercuri.

Unicament, de tard en tard, us és donat presenciar les reaccions del polític cavant de les seves paraules. Es quan els grans mots són pel qui els ha dit com la crida "S. O. S." del trípede estenogràfic: prec d'ajuda en naufragi.

Ressorgiment de consciències! Llibertat! Dret! Veritat!

Les mans s'allarguen. I les paraules pesen, tenen resonàncies d'hemisferi, us mostren el pas llur damunt dels segles.

Paraules que no s'atrapen a l'atzar, que han de fer llar en nosaltres.

ISLANDIA. Semblarà que va de conte

Conte de pirates, si es tracta d'Islàn-

dia? La vida d'Ingolf Anarson? Un fragment de les "Edda"?

Visions del camp fantasiades, amb caceres d'ànecs i amb aquelles tempestes islandeses dites: "místur"?

Res d'això. Una visió actual de la gran illa àrtica. Ens la dona el poeta i novel·lista Halldor Kiljan Laxnes: "En Islàndia no hi ha crims. Les poques malifetes que trenquen la pau de la illa vénen dels marrecs, que les han après al cinema. No hi ha presó permanent. La presó de la capital—Reykjavik—, es pot dir que és buida sempre. Segons les darreres estadístiques hi ha en la capital 8 jornalers en atur forçós. Hi ha retirs obrers. No hi ha ni un analfabet. Islàndia, a proporció, és el lloc del món on hi ha més escoles. Les societats són gairebé totes cooperatives, federades entre elles", etc., etcètera.

Vella Thule feliç! Et coneixiem heroica i forta. Un actual gran dramaturg teu—Johann Sigurjonsonn—, ens ha donat una meravellosa visió de la teva existència. El clima marí de les teves landes; la primitivitat dels teus pescadors de bacallà; el viure dels pastors en les teves muntanyes de volcans; la teva vida de família, en les llargues hivernades blanques de neus i d'aurores boreals.

Ara et coneixem la teva organització.

Freds del Nord i lluita aferrissada amb la vida, creadors, a la vegada, de gran poesia i de perfectes organismes socials.

Islàndia! Vista superficialment, des de la nostra fressa, amolts els semblarà un poble retrigadament estàtic: un troc de terra—glac gairebé—, perduda en les mars nòrdiques. Nosaltres et sabrem forta de poesia llegendària i de poesia de poble que s'ha sabut enamorar de la seva mateixa agror. Et sabrem també en lluita per a conquistar-te.

Has aconseguit la conquesta pròpia, que va més enllà de qualsevol pla quinquenal, i avui, un poeta i un novel·lista com Halldor Kiljan Laxnes, pot escriure un altre gran poema teu, fet d'estadístiques i d'esdeveniments concrets.

Islàndia!

D'UN PUNT. Un dels novel·listes que més ens plauen, entre els novel·listes hispànics d'avui, és Fèlix Urabayen.

Per què recordem, en aquests moments, unes paraules que digué del nostre doctor J. Bosch Gimpera?

"El doctor J. Bosch Gimpera és una ànima lacustre vestida a la darrera moda europea!

RAMON VINYES

Pobrets, però honrats

—Jo, sempre he sigut republicà.

—Si haguessis sigut monàrquic no et trobaries així.

CAMPIONS

Teatre de la ciutat RIVALITATS ENCARA?

Sembla que En Casanovas i En Comas, que abans eren tan amics, ara no ho són tant; sembla que estan molt enfadats. Què ha passat? Rivalitats? Nosaltres no sabem a què atribuir-ho, però En Comas ha arribat de Londres!

BATEIG MUNICIPAL

Naturalment, tots els homes públics estan exposats a tota mena d'atacs i

brometes. L'Ajuntament és un camp ben abonat per aquesta mena de brometes. Per regla general, tots els homes públics tenen dos noms, un de pila i l'altre com a pseudònim.

No sabeu com anomenen els senyors Pellicena i Sagarra, de la Lliga?

Doncs ara ha acabat la incògnita; els diuen Dafnis i Cloe.

"LOZANEAR"

Del senyor Ribé mai no en parlem ni parla mai ningú, la qual cosa creiem que és una injustícia. Avui

anem a reparar-la i anem a parlar d'ell, per a dir que continua tan "lozano" com sempre.

Entre la Guàrdia Urbana, aquesta "lozanía" del senyor Ribé es considera com una injustícia i un afany de favoritisme.

I ell pensarà: "Sí, vaja; a aquest pas no em deixaran ni "lozanejar".

L'ESTIUEIG

Voliem fer una enquesta sobre l'estiueig dels nostres regidors, però per ara sols hem pogut obtenir el que pen-

No ens afligim; ens hem deixat guanyar el campionat de fútbol, però no ens deixarem perdre les llibertats de Catalunya.

sa fer el senyor de Solà de Cañizares (olé!).

El senyor de Solà de Cañizares (olé!) ha decidit estiuejar a Montserrat.

Ho trobem molt natural; aquella pudoreta de frare li anirà molt bé.

TOT S'ARRANJARA

L'altre dia discutien pels passadissos de l'Ajuntament En Casanovas i En Comas; sembla que En Comas li deia a En Casanovas:

—Em creia que en tot aquest temps,

que jo he estat fora ho hauries arranjat tot, i veig que el que has fet ha estat tirar-ho tot daltabaix. Noi, em creia que eres més viu! I encara tens pretensions d'ésser alcalde?

SECRETS ENCARA?

Es veritat que han desaparegut prop d'un centenar de monedes d'or del nostre Museu?

Es veritat que s'ha enviat un senyor en viatge especial per tal de veure si es poden recuperar aquestes monedes?

Es veritat que malgrat tractar-se

d'uns objectes robats, per a recuperar-los s'han de pagar?

Per què no es parla clar? La Junta de Museus té l'obligació de no deixar aquestes coses en el secret!

LA CREUADA DE LA LLIGA

La Lliga Regionalista ha format una creuada per tal de fer reventar el crèdit de la Hisenda Municipal, sembla que la capitaneja el senyor Vidal i Guardiola.

BAMBI

—Això de los uracans me han arruïnat completament por enterito.

—Ya lo habíamos pensat siempre, que tenias mucha tierra a la Habana.

Els treballadors

El senyor Buxareu, un senyor que té una torre a Sarrià, té el costum de llevar-se d'hora quan el seu fill, després d'un any d'estar tancat dintre una oficina, fa tres setmanes de vacances.

Quan el seu fill fa vacances, la seva dona, també, pren mantinada i això, al senyor Buxareu, el molesta molt perquè palesa inactivitat, mandra, nyonya. Ell, no pot suportar la gent desvagada.

Durant aquestes tres setmanes de vacances, el senyor Buxareu es lleva a les set, obre les portes de la galeria, surt al jardí i parla amb el senyor Freixes, el seu veí.

“Bon dia, senyor Freixes. Vostè sempre tan matiner.”

“Sí, ja veurà, s'ha de treballar en aquest món, si no qui tindria cura del meu hort?”

“Ja ho pot ben dir, ja. Si nosaltres no treballéssim, tot aniria en doina. El meu jardí seria un fàstic. Sortosament, jo sempre me'n preocupo.”

“Si no fóssim nosaltres, rai! Avui el jovent està perdut, vol viure amb l'esquena dreta. Imagini's que volen establir la intervenció obrera!”

“Tot això són falòrnies. On s'és vist això d'intervenir en els negocis de l'amo. Que treballin com fem nosaltres.”

“Això haurien de fer: treballar. Però només pensen en llibres i llavors et parlen d'intervencions, de participacions en els negocis, en els guanys, de bases. D'això, en tenen la culpa els llibres.”

“Ja ho pot ben dir. El meu fill sem-

pre està llegint i compra tants de llibres que aviat no sabrà on posar-los. Jo no sé per què ha de comprar llibres nous si ja en té tants. Jo li dic que els torni a llegir en lloc de comprar-ne d'altres. Per mi, tots els llibres són iguals: bestieses.”

“Es ben veritat, amb els llibres no s'arriba a res.”

“Veu, això és precisament el que dic al meu fill: “Mira, noi—li dic—jo sóc un “burro”, mai no he anat a l'escola, però sense llibres he fet pessetes.” Això sí, he fet pessetes perquè he treballat molt. (El senyor Buxareu fa vint-i-cinc anys, gairebé, que viu de renda).

Però, el seu fill també treballa.”

“Ca, home. L'estar en una oficina no és treballar! El treballar és fer de cambrer, tenir una fàbrica, manar els treballadors, tragar coses d'un lloc a l'altre. Això, és treballar.”

“Sí, ja té raó ja, senyor Buxareu. Perdoni, que em criden. Bon dia.”

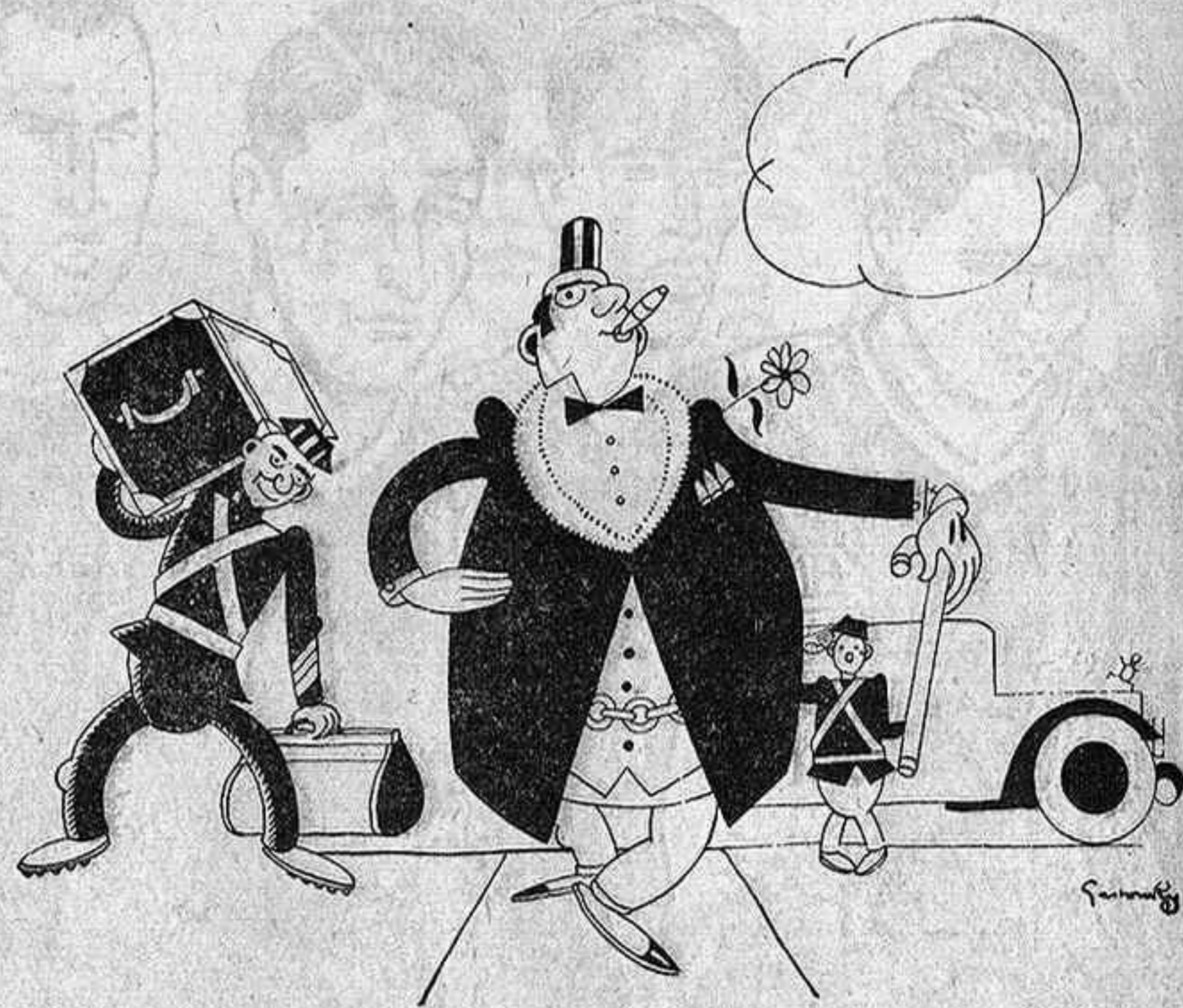
El senyor Buxareu llavors esmorza, després rega el jardí, treu el gos a passejar, li pega i el fa creure, perquè àdhuc el gos ha d'ésser disciplinat. Més tard llegeix “La Vanguardia” i per esperar l'hora de dinar s'ajeu en una “chaise longue” i trenca el son.

Després de dinar dorm una horeta i durant la tarda passeja i pren el cafè al “Suís”. A les vuit torna a casa, sopa, llegeix el “Ciero” i se'n va al llit.

L'endemà, en llevar-se, baixa al jardí i parla, novament, amb el senyor Freixes:

“Bon dia. Nosaltres sempre tan treballadors, veritat?”

H. C. SANTEUGINI

Preparatiu per a l'ingrés d'un monàrquic a la presó.

El rellotge

(De Lucie Delarue-Mardrus)

El rellotge és el cor de nostra casa vella; el seu batec s'escolta a través de la paret; al recó on descansa trenant sa cantarella té l'aire d'un taüt que algú hagués posat [dret.

El nostre vell rellotge de cordes rovella-voldria no anà a raure al silenci d'un mu-[des. i per ésser-nos útil, com en edats passades, encara avui s'esforça per aclarir la veu. [seu,

Recorda el seu aspecte el d'una cosa mor-[ta; es gronxen els seus pesos com dos esque-[llerins. Jo provo, de vegades, d'entreobrir la porta per veure si el dimoni s'hi ha tancat a dins.

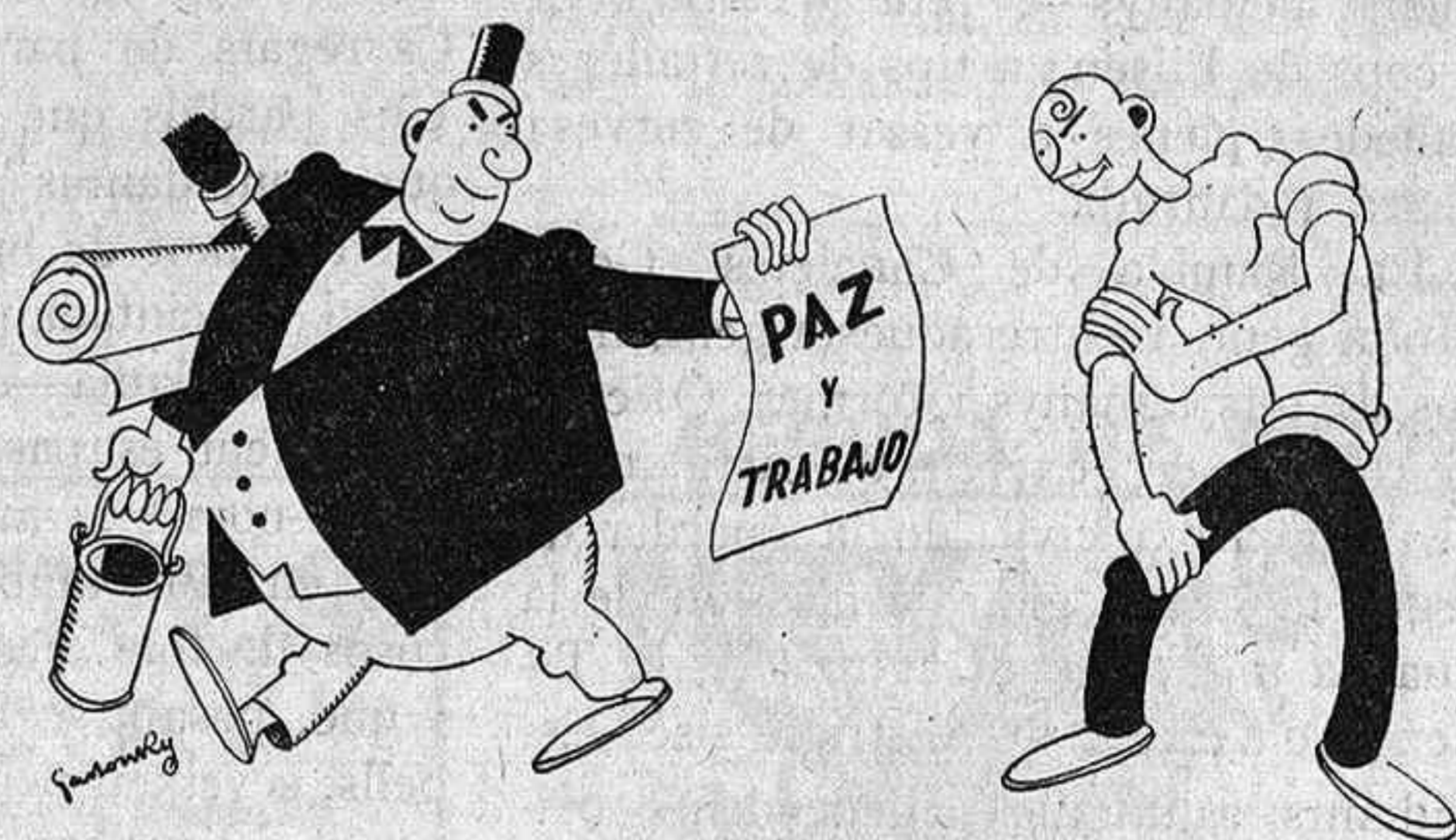
La mà d'alguna bruixa potser descobriria en son indiferent i acompanyat va-i-ve? Ell dona la mesura del plò i de l'alegria, de tot el que ha passat, de tot el que ha [de sè.

Escolti, doncs, son ritme la pensa dolorida i vegi com ens marca els oposats extrems: després de la naixença la mort ve de se-[guida... El nostre vell rellotge és el taüt del temps

Eusebi RODRÍGUEZ (Trad.)

—Em faré diputat socialista i així no em pendran la terra.

El pensament burgés

—«Paz i trabajo». La «paz» per a mí, i el «trabajo» per a tú.

Caricatures barcelonines

LA RAMBLA DE CANALETES

La Rambla de Canaletes. Esport i ciutadania. Redacció de "La Rambla". El rellotge de la Banca Arnús. Un rellotge que toca les hores i els quarts, però que és igual que si no les toqués. Ningú l'entén. Un comerciant de vi, de Vilafranca del Panadés, va preguntar a un guarda urbà si aquell rellotge tocava les hores en estranger. I el guarda urbà li contestà que sí. Els guardes urbans de la Rambla de Canaletes són el suficient ben educats per constestar tot el que s'els pregunta, mentres sigui amb "modos".

La Rambla de Canaletes. El quiosc que porta el mateix nom. Una fàbrica de fer calderilla. Una fàbrica amb servei permanent com els dispensaris. Una vertadera font de begudes fresques i no precisament regalades. Lloc on es citen tots els amics de Barcelona. De Canaletes surten les colles excursionistes cap a totes les muntanyes i cap a totes les platges de Catalunya. Les manifestacions d'esportius, cap al camp del "Barcelona". Les processons de tauròfils, cap a la Plaça Monumental. Les comissions de "ballòfils", cap a L'Ocell de Foc. Les visites collectives de "musicolòfils", cap a tots els musicals del Paral·lel. A Canaletes és on s'han donat els crits més subversius del país. És allà on la policia de l'ex-rei ha repartit més garrotada seca. És allà, també, on aquella policia el 14 d'Abril de l'any passat es va donar compte que tot havia canviat; tot, fins el seu amo. També és a Canaletes on es van fer

les proves oficials de "El Imparcial", com a combustible.

La Rambla de Canaletes. Hotels, restaurants, bars i encara més bars. Bancs, cines, agències de viatges, "exchange office". Altaveus, productors de migranya, saviament instal·lats per poder distreure a tots el nuvis camperols que, amb els vestits de bodes i espartenyas per no malmetre els peus, volten el seu aborriment per Barcelona, esperant que s'acabin els vuit dies reglamentaris de lluna de mel que disfruten tots els nuvis pageros de Catalunya. Per fer perdre el temps a tots els aprenents enviats per l'amo a un encàrrec urgentíssim. I, sobre tot, per distreure el clàsic "noi del pa"; aquell noi que trobem badant a tot arreu, amb el cove al coll ple de pans de barra; aquells pans que semblen canyes de pescar i que pesquen tots els bacils del carrer; tots els microbis necessaris per assegurar la tasca a tots els metges barcelonins.

La Rambla de Canaletes. Quioscs amb molts llibres per vendre i amb molts pocs per llegir. D'aquests darrers, de tant en tant, en venen algun. Però és igual que si no el venguessin, perquè el que compra sempre s'el deixa al tramvia o a l'autobús, fins que el recull un bacallaner i, després de llegir el títol cap per avall, troba que és utilíssim per fer-ne paperines per a despatxar olives negres. La Rambla de Canaletes. Venedors de diaris. Molts venedors de diaris. Tants, que devegades es venen els diaris i s'els tornen a comprar ells amb ells, per manca material de lectors. Venedors de dècims de la Loteria, que us ofereixen vint mil duros per tres pessetes. L'home dels "periquitos" domesticats. Uns "periquitos" verds com una ca-

sada de quaranta anys, i mansois com un contribuent. El gitano dels gosso, amb lulús, pequinesos, etcètera, etcètera; uns cadellts que enamoren a tot hom. El venedor de la "Guia moderna de Barcelona". El seu Collega expenedor de "barajas de Victoria". L'home que ven nines de drap. Quines nines! Són unes vertaderes donetes boniques i elegants... I que, sobre tot, no enamoren! Amb dones així, sí que hom s'hi casaria de seguida. Doncs que us ofereixen poms de flors i violes. Com si els temps estiguessin per flors i violes, com hi ha món!

La Rambla de Canaletes. Pobres. Massa pobres. Assemblea general extraordinària de tots els pobres d'Espanya. El bon barceloní, davant de l'allau de professionals del platet, de Cuenca, Múrcia i Albacete, aprèn de construir itineraris, però no pot arribar a comprendre tot allò de la "conllevancia". "Obreros sin trabajo", no veient-se de feina a acaparar tota la calderilla del país, infringint la jornada màxima de vuit hores. Músics. Músics vells i tronats. Amb instruments tan vells i tan tronats com els mateixos músics. Són vertaders orquestres formades de guitarra clarinet i contrabaix.

La Rambla de Canaletes. Terrasses

HOTEL SEGUR

Clarís, 8 - Telèfon 21525

No manqueu cada dia, a les sis de la tarda, a les subhastes populars de l'**HOTEL SEGUR**

de bars, plenes d'estrangers—especialment alemanys—, fent d'estrangers a cops de Pilsen; a tips de vertaderes galledes, plenes a vessar de cervesa negra i daurada.

La Rambla de Canaletes. Gent. Molta gent. I entre aquesta gent, nasos de tots tamanys i formes. Oficials de marina, de l'exèrcit, de carrabiners, de la guàrdia civil, de la guàrdia de seguretat, de la guàrdia d'assalt, de la guarda urbana, i un agutzil de la Tinença d'alcaldia del districte sisè. Estudiants, saltataulells, dependents, oficinistes de banca i oficinistes que encara que no són de banca, són tan oficinistes com els de banca. Tots els senyors del treball de Barcelona, que són els vertaders senyors. Dones guapes. Guapíssimes. Entre elles—podeu restar tranquils—no hi trobareu cap "niña bien". Modistetes, sabateretes, dependentes, escampen arreu l'alegria pròpia d'aquestes dones barcelonines. Llencen a tort i a dret, mirades incendiàries, i somriures deliciosos. Mirades que s'hauria de tenir el cor d'amiant per poder resistir-les. Somriures que són un delicat tractat de picardia. Manicures de caminar petit i mirada distreta; amb la capseta de les confidències a una mà; amb la sensació del contacte, encara, d'una mà masculina carregada de solitaris, a l'altra. Taquí-meca-dactilògrafes, róssees com unes panotxes, amb unes boines de gairell i a punt de caure, de bracet amb xicots bruns de cara,, pel iode marí, i dessentrotllats pits de nedadors. Secretàries particulars que fregant-se amb la gent de la Rambla de Canaletes, van desprenent-se de l'embañament que produeix suportar tasques pocassoltes; senyores de l'amo, geloses; "principals", empalegadors, d'alê pudent, dentadura d'or i pell peluda com un "renard".

La Rambla de Canaletes. Homes-anunci amb les cares de llàstima de tots els homes-anunci. Si de bell en tuvi mireu l'anunci, bé: el llegiu i l'anunci ha complert amb la seva missió. Però si dissortadament, abans que mirar l'anunci mireu al seu passejador, la seva eficàcia publicitària ja està ben llesta. No sabeu per què, però se us posa una tristesa a sobre els ulls i us els fa baixar a terra. I, seguint endavant, no els sabeu alçar fins que es topen amb unes pantorrilles enfundades amb unes mitges sedoses i apretades; pantorrilles prometedores d'unes muntanyes russes femenines.

La Rambla de Canaletes. Plàtans, Plàtans carregats de fulles, a l'estiu. Carregats de pardals, istiu i hivern. Uns pardals que són més esportius que "ciudadanius". L'esport el practiquen saltant de branca en branca. En canvi la ciutadania no els interessa. A la ciutadania—els ciutadans que pacíficament es passegen sota les seves cues—només la miren i l'obsequien de tant en tant, amb uns presents llefiscosos de tons negres, blancs i grisos, i que, posant-se a les cintes dels capells, seveixen per distreure a les criatures a l'arribar a casa, i per donar vida a les tintorereries.

A mitja nit, per la boca del carrer del Bon Succés, treuen el nas, porugues i temorenques, les noies alegres del carrer de Ramalleres. Aquelles noies alegres tan tristes del carrer de Ramalleres. I treuen el nas, poru-

gues i temorenques, no de què les vegin la gent honrada, que això de "gent honrada" és una cosa molt indefinida, sinó la policia, que és una cosa més concreta.

A la matinada, a la Rambla de Canaletes, es presenten uns senyors empleats del municipi, amb inequívokes intencions d'embrutar les sabates dels darrers noctàmbuls, i d'espantar als primers venedors de "La Vanguardia" i d'"El Día Gráfico". Amb unes mangueres fan més mullader que un orador de la Lliga.

Cap a Colom, mor la nit... Darrera els terrats de les cases del carrer de Vergara, néix el dia...

I la Rambla de Canaletes segueix més viva que mai. Més jove que mai...

JOAN BAS BOFILL

BARCELONA

"La melodia del jazz-band". 3 actes i un pròleg de Jacint Benavente.

Es tracta d'una comèdia escrita perquè s'hi pugui lluir la primera actriu Carme Díaz. "La melodia del jazz-band" és un joc plaent.

Benavente ha volgut posar a l'escenari un tipus de dona simpàtica. I ha jugat a crear-la simpàtica. Aquesta dona farà el què la majoria de dones no farien. Benavente ho justificarà: "Com sóc?"—és pregunta, de quan en quan, la protagonista de "La melodia del jazz-band". A aquesta dona d'excepció li calia un amic, també d'excepció. Benavente li proporciona: "Sóc ben rar", diu igualment l'amic de la protagonista de la darrera obra de l'autor de "Señora ama", estrenada a Barcelona. Es rar, i ho explica als amics, eterns convidats a beure whisky.

Les coses passen entre aquests dos éssers especials, i un altre ésser no tan

especial, tenen un interès de sentimentalitat. Troballes noves? Cap. Passen de la vetlla de tango, amb clar lluna i xampany—la darrera copa—, a l'escena de l'acte final de "Zazà". Però tot ben daurat, ben polit, ben fet. Us empassa la comèdia i en doneu gràcies a Benavente.

"La Melodia del Jazz-Band", dintre el gènere: "no res", al qual pertany, presenta l'única modalitat acceptable. Argument? Ben poc. Però hi ha en l'obra tipus admirablement trobats—com el de porter—. Ultra, en "La Melodia del Jazz-Band" hi ha enginy de l'autèntic, un interès, una habilitat, un bon gust. I ja fet i debatut, es tracta de qualitats ben estimables en aquests temps de nudisme integral per vells i joves.

Una anècdota. Parlen uns senyors. Work, escolta. "Benavente — diu un d'ells—, m'agrada perquè te'n fa adonar que sap escriure. Veus tant de teatre que no saps adonar-te'n que sigui escrit!"

El teatre Barcelona és ple de gom a

HERNIATS (Trencats)

Tingueu sempre present que els millors aparells del món per al guariment de tota mena d'hèrnies són els de la **Casa Torrent**, sense traves ni elàstics engorrosos de cap mena; no molesten ni fan embalum i s'emmotllen com uns guants. Homes, dones i nens, han d'usar-ne. En bé de la vostra salut no heu de comprar mals braguers ni embenats de cap mena sense abans visitar aquesta casa: **13, Carrer de la Unió, 13, Casa Torrent, BARCELONA.**

MOLTA CURA A NO EQUIVOCAR-VOS DE CASA

gom i en sessió de tarda. No assistirem a l'estrena de l'obra.

Entre les causes de la decandència del teatre no pot comptar-hi aquest voler teatre: "que no sembli escrit?"

En la interpretació de "La Melodia del Jazz-Band", molt simpàtica, Carme Díaz i molt bon actor, Simó Raso.

ALTRES TEATRES

Cèlia Gàmez

Cèlia Gàmez fa "Las Leandras". Canta el Pichi amb el gest i amb la pintura dels ulls.

Cèlia Gàmez és una nit "verbenera": manubri, eufabrega, coca de llardons,

clàxons d'auto i una mica de xafogor, temperada, de tant en tant, per l'airet l'airet de matinada i de marinada.

WORK

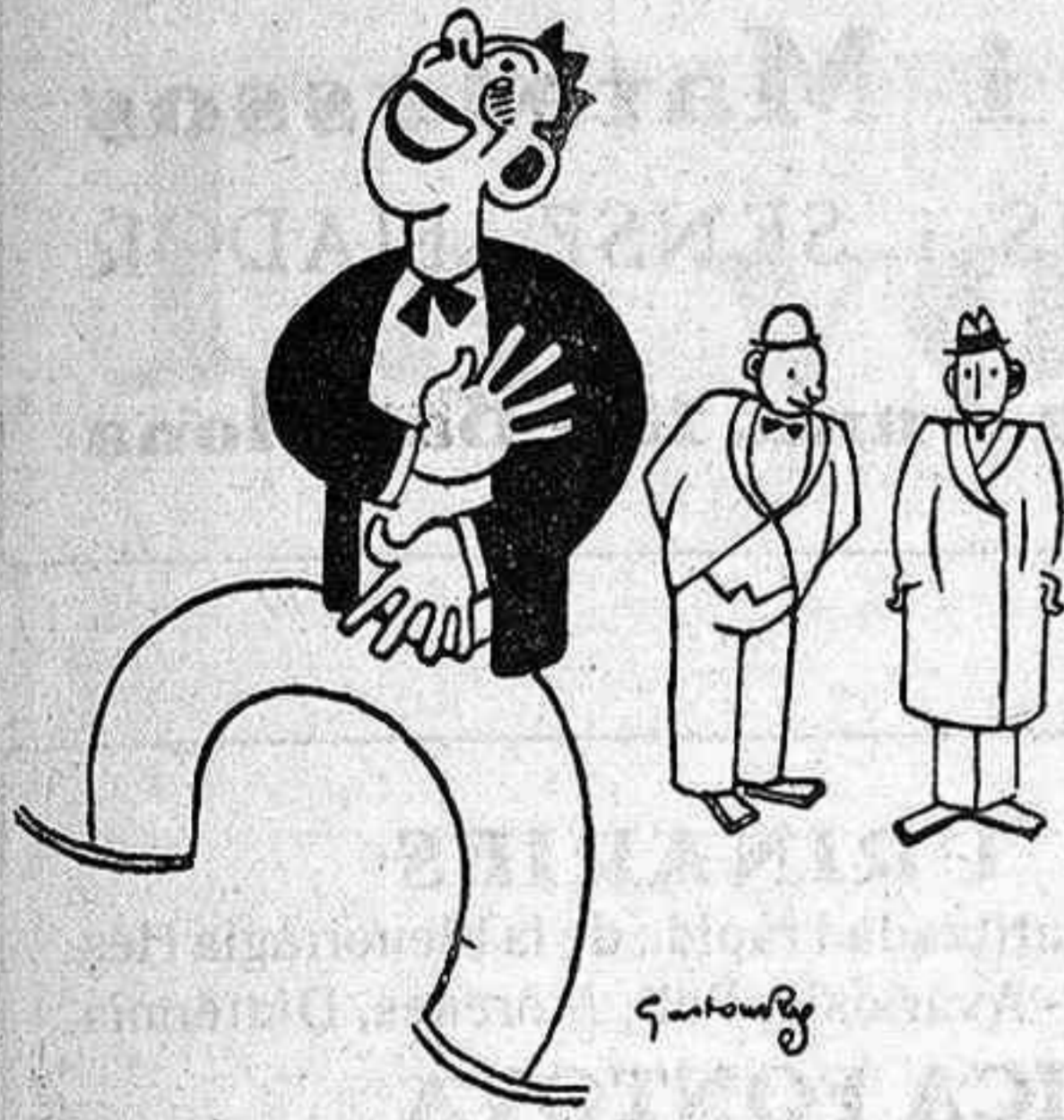
Imp. "L'Esquella". -- Om. 8, Barcelona

LA BEGUDA DE MODA

De veritable suc de pinya americana

Telèfon 18301

—De què riu aquell?
—S'ha comprat una capsa de PÍLDORRES MARAVILLA; té gana i està més content que un ginjol.

NEVERES "GLACIAL"

Per a establiments i ús domèstic

Sumament fredes, sòlides i pràctiques, són econòmiques pels seus preus, la seva poca despesa diària, gran utilitat i perllongada durada

Grans models a preus moderats

Models populars de 26 a 70 pessetes

Despesa diària des de 10 cèntims

Construcció i venda directa: Benet i Mercader, 26, al costat de l'estació de Gràcia i del Teatre Bosc

CARTELERERA

TEATRE COMIC

PALAU DE LA REVISTA

Avui, divendres, nit: La més gran creació de CÈLIA GÀMEZ en

LAS LEANDRAS

Es despatxa a tots els Centres de l'ocalitats

ROYAL CONCERT

Marquès del Duero, 106 - Telèfon 20384
Direcció artística: LEOPOLD MORAL

El Music-Hall de les cares boniques

Cabaret d'1 a 4 matinada

ORQUESTRINA REMEN WARTY i P. GALLO

BA-TA-CLAN Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374

Tarda a les 3,30 :: Nit a les 9,30
El millor programa de varietés - 60 ARTISTES - Joventut, Art, Luxe, Bellesa, Distinció - ESTER - LUCENTINA - BENÍTEZ GERMANES GIMENO - MARINA LÓPEZ

Mary de Lis - Granados - Pilar Aranda - Maruja Amaranto
NIEVES CAMPOS

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

Vila-Vila **MOULIN-ROUGE** Paral·lel
93 i 95 T. 21261

TEMPLE DE LA FRIVOLITAT

TEMPORADA D'ESTIU :: GRANS INNOVACIONS

La gran reaparició de la famosíssima estrella

ANITA FLORES

Novas i sublimes creacions. — Fastuosa presentació

D'una a quatre: **THE MUSSETE JAZZ**

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

Restaurant CASA JOAN

El més popular i acreditat

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA
(Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23

Telèfon 23692

FEROTYL

Especific de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la Feblesa y molt eficàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant esstimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glàndules intersificials. Producte plu-riglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dautremer
Alt de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

La terrible feridura

(APOPLEXIA)

S'evita i cura amb el famós

ANTIAPOPLECTIC VALLVERDÚ

Flascó, 10 pessetes, a totes les farmàcies

Detalls: Laboratoris K L A M - Reus

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

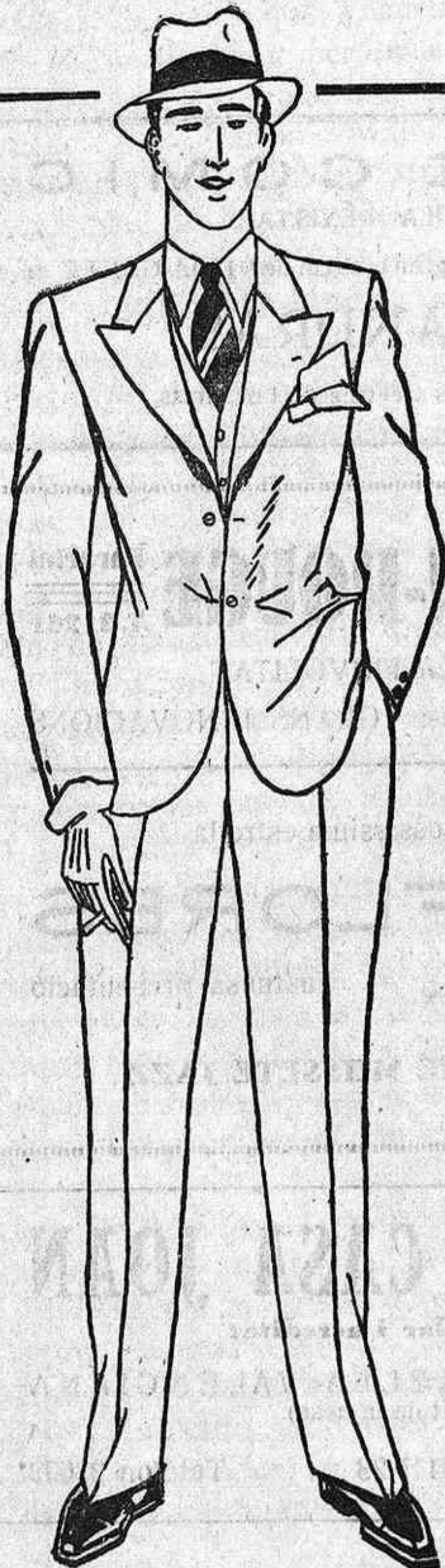
Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

VIES URINARIES

Curació especial garantitzada i ràpida de la blenorràgia i les seves complicacions - Avariosis, Pell, Morenes, Diatèrmia

CLINICA FONTOVA

Carrer Nou de la Rambla, 4 (abans Conde del Asalto)
D'11 a 1 i de 5 a 7 Econòmica, de 7 a 9

La casa BASTIDA s'ha engrandit

Passeig de Gràcia, 18 :: Telèfon 15247 :: BARCELONA

GRAN BASAR DE SASTRERIA sistema Nordamericà

El secret del nostre èxit és degut a tres raons: 1. La fórmula d'un nou estil aplicat a l'art del vestit. - 2. Tenir sempre disponible el vostre vestit, tant gran com petit, amb gustos seriosos i en gran fantasia. - 3. L'organització de la fabricació i venda directa al comprador i escrupolosament amb un petit benefici.

Som els que va implantar i facilitar el vestit amb la major elegància i la més incompetent baratura, evitant acudir als sastres de mida que, amb els seus preus elevats, era impossible seguir els corrents de la moda. Oferim en la nostra SECCIO DE SASTRERIA la següent norma de preus:

Vestits confeccionats, tipus reclam.	des de 10 pessetes fins a 30 pessetes
Vestits confeccionats, qualitat superior	des de 40 pessetes fins a 75 pessetes
Vestits a mida, en qualitats econòmiques	des de 30 pessetes fins a 60 pessetes
Vestits a mida, gèneres de gran fantasia	des de 50 pessetes fins a 100 pessetes
Pantalons econòmics	des de 5 pessetes
Pantalons fantasia	des de 8 pessetes

Els nostres avantatges amb preu de liquidació els veureu demostrats amb els nombrosos maniqués que als nostres aparadors exhibim, amb models d'estil i gust modern. Això fa que ens engrandim i que la nostra venda vagi sempre en augment.

L'amplitud de les nostres existències arriba fins a les qualitats més selectes i luxoses, sempre amb una gran diferència de preus més barats.

En casos de necessitat, tenim muntada una SECCIO DE CONFECIO A MIDA, que ens permet lliurar els encàrrecs a les quatre hores.

SECCIO DE CAMISERIA

Camises blanques	des de 3,95 pessetes	Camises popelin.	des de 6,95 pessetes
Camises percala.	des de 4,95 pessetes	Calçotets	des de 1,95 pessetes

Preus que regeixen a altres Seccions de la Casa

Impermeables	des de 20 pessetes.	Cinturons	des de 0,95 pessetes
Pantaló blanc	des de 7,75 pessetes.	Lligacames.	des de 0,50 pessetes
Pluma	des de 15 pessetes.	Mocadors butxaca	des de 0,50 pessetes
Americanes esport	des de 15 pessetes.	Mitjons fantasia.	des de 0,50 pessetes
Guardapols	des de 5,95 pessetes.	Tirants	des de 0,95 pessetes
Gorres	des de 0,50 pessetes.	Païames.	des de 3 pessetes

Obsequiem els nostres clients amb segells d'Estalvi Popular, de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i Estalvi, i altres diversos presents, segons l'import de les compres.

NOTA.—Els que de fora Barcelona vulguin veure's de la nostra casa, poden escriure, i adjuntant 0,25 pessetes, en segells, rebran mostres, figurins i un sistema especial per a prendre's les mides, amb les instruccions necessàries, per tal de rebre l'encàrrec abans dels sis dies.

**Caruso, Fleta, Tito Schipa,
Pau Casals, Sagi-Barba,
etc., etc.**

Totes les celebritats impressionen en
discos

La voz de su amo

COMPANYIA DEL GRAMÒFONO, S. A. E.

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20

BARCELONA

Telèfon número 18692

OBRES COMPLETES
d'Ignaci Iglesias

ELS VELS * FRUCTIDOR

Amb un pròleg de PERE COROMINES

Vuitè volum

5 pessetes

DICCIONARI

**Català-Castellà
Castellà-Català**

Preu: 15 pessetes

Per A. ROVIRA I VIRGILI

NOTA. Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'is atorguen descomptes.

PEREGRIN
ATENEU BARCELONA

Xirinus

Revetlla de Sant Joan

—El veig molt negre el pervindre.